Priznaje grehov in slabosti

Gospod: »...Jaz nisem proti temu, če šibak in na duši bolan človek močnejšemu in duševno zdravemu človeku zvesto zaupa svoje slabosti in napake - ker mu potem zdravi in svetlobno močni človek iz prave ljubezni do bližnjega lahko nudi tista prava sredstva, s katerimi se duša šibkega bližnjega lahko okrepi in pozdravi. Zakaj na ta način človek za drugega človeka postane pravi dušni zdravnik. Toda iz tega Jaz ne delam zakona, temveč vam s tem dajem samo dober nasvet. In kar delam Jaz, to delajte tudi vi in vsakogar učite resnice!

Priznanje samo pa človeka ravno tako malo očisti njegovih grehov, kot telesno bolnega ozdravi že to, da zdravniku še tako natančno zaupa svoje bolečine in razlog zanje. Bolnik mora pač poslušati nasvet modrega, izvedenega zdravnika, ga točno upoštevati in se v bodoče izogibati vsemu, kar mu je povzročilo trpljenje.

Tako je tudi dobro, da se v skupnosti vsi bratje dobro poznajo med seboj, tako po svojih močnih kot tudi šibkih straneh, da drug drugega v skladu s celo resnico lahko dušno in tudi telesno podpirajo. Kdor pa je zaprt vase in hoče takšen ostati, misleč, da bi s svojim priznanjem lahko koga pohujšal, temu naj nihče ne izvablja njegovih slabosti!

Če pa je, nasprotno od tega, kdo med vami modrec, in mu njegov duh odkrije pomanjkljivosti šibkega in boječega brata, naj mu modri med štirimi očmi poda dober nasvet in mu z besedo in dejanjem pomaga iz skrivne stiske, in njegovo plačilo ne bo izostalo! Vendar pustite vsakemu svobodno voljo in nikogar ne silite. Saj veste, da je vsaka duhovna prisila popolnoma proti Mojemu večnemu redu!

Zato tudi s šibkim bratom, ki se vam je z zaupanjem razkril, ne smete ravnati kot grozeč sodnik, temveč mu vedno z vso ljubeznijo in prijaznostjo odkrijte resnico in mu dajte v roke tudi sredstva, s katerimi se bo na lahek način in zanesljivo pozdravil. Tako mu ne bo upadel pogum in postal bo hvaležen učenec svobodne resnice. Če pa mu boste grozili z različnimi kaznimi, boste opravili malo ali nič, ampak ga boste še bolj onesrečili.«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 8 /43,8